

Zeeziek en spek

De Duitse bocht staat erom bekend. In het gebied van de Duitse wadden kan het behoorlijk spoken. De zee is daar knobbelig en de korte golfslag zorgt ervoor dat zeker wat kleinere schepen alle kanten op worden gesmeten. Zo ook wij met onze AMS. We hadden een veeg oefening ten noordwesten van de wadden en door het slechte weer kreeg de bootsman opdracht het veegtuig in te nemen. De matrozen hadden al de grootste moeite om de scheerborden en drijvers zonder ongelukken binnen te halen want die dingen slingerden als ze boven water kwamen alle kanten op. Regelmatig hoorde ik in het stuurhuis vanaf het halfdek schreeuwen 'opgelet' en zag je iedereen wegduiken om zo'n gevaarte te ontwijken. Het veegtuig was binnen en we zetten koers naar de haven.

Dat kwam mooi uit want we moesten water laden. Onze verdamper was stuk en ook na vier en twintig uur sleutelen niet aan de gang te krijgen dus stonden we op waterrantsoen wat sommigen aan boord niet erg vonden want die kwamen toch niet zo vaak in de wasplaats. We moesten nog zo'n zes uur varen en de zee werd behoorlijk ruw.

Zij die vrij van wacht waren kropen hun kooi in en altijd waren er mensen die dan nog even een biertje pakten voor het schaften. We zaten met vier man aan de kleine tafel in het dagverblijf en keken de kombuis in.

De chef was al zeeziek naar bed gegaan dus de kippetjes die hij aan het braden was moesten we zelf maar afbakken, hij zag er geen kans meer toe.

We deden ons best en na controle of ze wel gaar waren namen we de bak vol met gebraden kip mee naar onze tafel en begonnen te smullen, de vette smaak weg spoelend met een exportbiertje van H.

We zetten ons zeevast tussen de tafel in de scheepshuid. De kip en het bier smaakten. Tenslotte

krijg je op zee altijd snel trek. Nu wil het geval dat vlak naast onze tafel het luik was naar het matrozen slaapverblijf waar het donker was omdat iedereen trachtte te slapen. Maar onze schranspartij gooide roet in het eten en de een na de ander werd wakker maar riepen niet naar boven dat we moesten stoppen met eten, ze waren al te ziek. De lucht van gebraden kippetjes ging door het hele schip en al spoedig kwam er een matroos uit hun slaapverblijf de trap op rennen en zonder naar ons te kijken door de waterdichte deur naar dek verdween. Daar hoorden we de vreselijkste geluiden vandaan komen. We namen nog maar een biertje en elke keer als er een matroos langs ons naar dek verdween turfden we het aantal op een papiertje. Bij de twaalfde konden we stoppen, het verblijf was grotendeels leeg en aan dek was bijna vol. Toch moest ik een rondje schip maken en na via dek de beide schroefassen te hebben gecontroleerd ging ik via de hoofdmachinekamer naar de machinekamer met de veegdiesels. Daar was ook alles in orde tot ik achter de bakboorddiesel keek. Daar lag een machinist op de smalle dekplaten tussen de diesel en de scheepswand. Weliswaar zeevast maar volgens mij, het was bijna donker, helemaal groen en met de ogen dicht.

Stil ging ik terug naar de bakstafel en zei wat ik had gezien. Dat vonden ze prachtig.

De kwartiermeester haalde uit de kombuis een grote zij spek die er nogal vettig uitzag.

Ging naar de veegkamer en de slapende stoker en bond het spek aan een touw, zo dat het vlak boven de slaper zijn gezicht hing. We stonden allemaal te wachten op de ontploffing.

Het spek rook redelijk sterk en langzaam drong het ook tot de stoker door, hij deed zijn ogen open en werd zonder overdrijven nog groener. Hij sprong op en zag ons staan en na een krachtterm vloog hij naar dek om over de reling naar de golven te kijken.

Wij konden toch ook niet slapen en maakten de rest van de tocht af met klaverjassen.

In de buurt van het eiland werd de zee rustiger en werd alles aan dek schoongespoeld en de verblijven gedweild. We liepen de haven binnen. Geen kip maar water laden.